

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **T., spol. s r. o.**, zastoupeného JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem se sídlem v Praze, Na Poříčí 12, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem v Praze 1, Štěpánská 28, v řízení o kasační stížnosti žalobce – stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2006, č. j. 6 Ca 230/2004 - 56,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadl shora uvedený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba na zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2004, č. j.: FŘ-5775/15/04 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“).

Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 4 ze dne 24. 2. 2004, č. j. 60758/04/004514/6589 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce podaná podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pro projednávané období (dále též „zákon o správě daní a poplatků“) na zrušení daňové povinnosti stanovené stěžovateli platebním výměrem na penále č. j. 119980/97/002914/438 na dani silniční za rok 1994 ve výši 2125 Kč, platebním výměrem na penále č. j. 119981/97/002914/438 na dani silniční za rok 1995 ve výši 1108 Kč, platebním

výměrem č. j. 91878/98/002914 na zvýšení daně silniční za rok 1996 ve výši 660 Kč a platebním výměrem na penále č. j. FÚ2/2. 4/9944/96/71 na dani z příjmů ze závislé činnosti za rok 1994 ve výši 178 622 Kč s tím, že v citovaných platebních výměrech na příslušenství daně nebyly shledány žádné nesprávnosti ani zřejmé omyly, na základě kterých by mohly být pravomocné a vykonatelné platební výměry zrušeny.

Rozhodnutí žalovaného zamítlo odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí žalovaného se mimo jiné uvádí, že i kdyby byla uznána kupní smlouva za účinnou vůči žalovanému na základě podaného odvolání k vrchnímu soudu, k přechodu daňových závazků v podobě příslušenství žalobce by nedošlo, a to vzhledem k tomu, že daňové nedoplatky – tedy i příslušenství – nelze považovat za závazky, které v souladu s ustanovením § 477 obchodního zákoníku přechází prodejem podniku na kupujícího.

Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou, kterou městský soud napadeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění rozsudku mimo jiné uvedl, že ustanovení § 63 odst. 1 až 4 zákona o správě daní a poplatků nepotvrzuje názor žalobce, že až do okamžiku vydání předmětných platebních výměrů jimi stanovená penalizační povinnost žalobce neexistovala. Naopak již ze samotného zákonem použitého termínu „sdělení předpisu“, vyplývá, že nejde o rozhodnutí konstitutivní, jak dovozuje žalobce, ale o rozhodnutí deklaratorní, kterým je pouze daňovému subjektu sdělován předpis penále (jeho výše k datu vydání platebního výměru nebo zaplacení nedoplatku daně).

Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu v celém rozsahu včas podanou kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a tedy z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel napadá nesprávnou právní argumentaci městského soudu v následujících dvou bodech:

1. Ze znění ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o správě daní a poplatků vyplývá, že zde uvedeným postupem lze opravit toliko daň, nikoli její příslušenství, neboť oprava příslušenství je upravena v odst. 2 § 56, z něhož je nutno dovodit, že oprava příslušenství je možná pouze tehdy, je-li opravena nebo zrušena daň (shodně s opravou daňové povinnosti se opraví také příslušenství daně). Námitka žalobce o porušení tohoto ustanovení územními finančními orgány proto není důvodná.

2. Vyměření penále je rozhodnutím deklaratorním, nelze tedy přisvědčit námitce žalobce, že povinnost zaplatit příslušenství daně před uskutečněním prodeje podniku neexistovalo.

K právnímu názoru městského soudu pod bodem 1 stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že dne 15. 3. 1996 prodal svůj podnik a není mu známa výše daňových nedoplatků, za prodlení s jejichž placením správce daně vyměřil daňové penále. Daňové penále vyměřené za dobu po prodeji podniku není povinen stěžovatel platit ani tehdy, když nebude prodávajícímu zrušena nebo opravena vlastní daň. V takovém případě dle názoru stěžovatele § 56 odst. 1 písm. a) zákona o správě daní a poplatků lze zrušit samostatně i příslušenství daně, vyměřené žalobci za dobu po prodeji podniku.

K bodu 2 stěžovatel uvádí, že chápe, že vyměření penále má deklaratorní povahu. Příslušenství za dobu před prodejem podniku, byť sdělené po jeho prodeji, tak jde k tíži stěžovatele. K tíži stěžovatele však nemůže jít příslušenství naběhlé až po prodeji podniku, neboť podnik byl prodán včetně daňového dluhu a příslušenství od 16. 3. 2006 (stěžovatel zjevně míní 16. 3. 1996 – pozn. Nejvyššího správního soudu) musí jít jasné k tíži kupujícího.

Správce daně měl zrušit příslušenství běžící za prodlení s úhradou libovolné daně žalobci po 15. 3. 2006 (stěžovatel zjevně míní 15. 3. 1996 – pozn. Nejvyššího správního soudu), a to zcela analogicky dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o správě daní a poplatků. Tím, že tak neučinil žaloba byla v této části důvodná a městský soud jí měl vyhovět a zrušit napadené rozhodnutí žalovaného, který by v odvolacím řízení musel změnit výši platebních výměrů na daňové penále.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil tak, že v daném případě je naprosto irelevantní, jestli došlo v minulosti k prodeji podniku či nikoliv, protože stěžovatel má doměřené daňové nedoplatky včetně penále, které jakožto veřejnoprávní závazky nepřecházejí na kupujícího (kdyby bylo za dané situace odhlédnuto od faktu, že smlouva o prodeji podniku je od počátku neplatná podle souvisejících soudních rozhodnutí) a tudíž nelze akceptovat argument stěžovatele, že penále po prodeji podniku je závazkem kupujícího. Penále je sankcí za prodlení s plněním daňových povinností stěžovatele a není pravdou, že je naběhlé až po prodeji podniku. Žalovaný trvá na zákonnosti všech souvisejících rozhodnutí včetně rozhodnutí žalovaného a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud shledal tuto kasační stížnost jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná.

Stěžovatel tvrzené nesprávné posouzení právní otázky soudem spatřuje v tom, že krajský soud v předchozím řízení nesprávně posoudil otázku důvodnosti námítky žalobce o porušení ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o správě daní a poplatků územními finančními orgány.

Dále stěžovatel tvrzené nesprávné posouzení právní otázky soudem spatřuje v tom, že krajský soud v předchozím řízení nesprávně posoudil otázku povinnosti stěžovatele platit příslušenství běžící za prodlení s úhradou libovolné daně i po 15. 3. 1996.

Nejvyšší správní soud posoudil věc takto:

V dané věci příslušenství daně ve formě penále je sankcí za prodlení, tedy za nezaplacení daně nejpozději v den její splatnosti. Tuto sankci správce daně předepisuje obligatorně, tedy povinně. Sankce jde v souladu s ustanovením § 63 zákona o správě daní a poplatků k tíži daňového dlužníka, tedy osoby, která porušila svou právní povinnost zaplatit daň nejpozději v den její splatnosti (u zvýšení daně povinnost podat včas daňové přiznání nebo hlášení, nebo dodatečné daňové přiznání nebo hlášení o dani).

K přenosu daňové povinnosti v souvislosti s prodejem podniku se již dříve ve svém usnesení ze dne 15. 1. 1999, sp. zn. IV. ÚS 499/98 vyslovil Ústavní soud tak, že daňová povinnost je povinností veřejného práva. Tato povinnost vzniká na základě skutečností stanovených zákonem. Zákon kogentně upravuje to, který subjekt tuto povinnost má, zatímco ustanovení § 45 zákona o správě daní a poplatků zakazuje přenos této povinnosti, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Ustanovení § 477 odst. 1 obchodního zákoníku však nepředstavuje ve vztahu k § 45 zákona o správě daní a poplatků lex specialis. Smlouva o prodeji podniku je závazkovým vztahem soukromoprávní povahy, kde subjekty mají rovné postavení, a podle tohoto hlediska je nutno posuzovat i charakter přecházejících práv a závazků. Smlouvou o prodeji podniku přechází závazky vzniklé ze závazkových vztahů bez ohledu na to, zda mají či nemají obchodní povahu, nikoliv však veřejnoprávní povinnosti.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že v dané věci neshledal nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, neboť se ztotožňuje s názorem městského soudu (i žalovaného), že penále za prodlení s úhradou daně (a zvýšení daně) i po 15. 3. 1996 jde k tíži daňového dlužníka a tedy stěžovatele a z toho důvodu se ztotožnil i se závěrem městského soudu o nedůvodnosti námitky stěžovatele o porušení ustanovení § 56 zákona o správě daní a poplatků územními finančními orgány.

Po přezkoumání kasační stížnosti napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalobci náklady řízení nevznikly, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalobci nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu